

บทนำ

เด็กหญิงถูกเขย่าตัวปลุกให้ตื่นขึ้น แม่ของเธอกำลังโน้มตัวเข้ามาใกล้

“เคต” – เสียงของแม่ต่ำและร้อนรน – “ฟังให้ดีๆ แม่ขอให้หนูทำอะไรให้แม่อย่างหนึ่ง แม่ขอให้หนูดูแลน้องสองคนให้ปลอดภัย เข้าใจไหมจ๊ะ แม่ต้องการให้หนูดูแลไม่เคลกับเอ็มมาให้ปลอดภัย”

“อะไรคะ...”

“ไม่มีเวลาอธิบายแล้ว สัญญากับแม่ว่าหนูจะดูแลน้อง”

“แต่ – ”

“เคตจ๋า! สัญญากับแม่เถอะนะ!”

“หนู... หนูสัญญาค่ะ”

เป็นวันก่อนวันคริสต์มาส หิมะตกมาตลอดทั้งวัน เคตเป็นพี่คนโตจึงได้รับอนุญาตให้นอนดีกว่าน้องชายและน้องสาว นั่นหมายถึงเนิ่นนานหลังจากบทเพลงของนักร้องประสานเสียงจางหายไป เธอ นั่งอยู่กับพ่อแม่ข้างเตาผิง จิบช็อกโกแลตร้อนขณะพ่อแม่แลกเปลี่ยนของขวัญกัน – เด็ก ๆ จะได้รับของขวัญพรุ่งนี้เช้า - และรู้สึกเป็นผู้ใหญ่มากสำหรับเด็กสี่ขวบ แม่มอบหนังสือเล่มเล็กหนาและเก่าขามากให้พ่อ ซึ่งดูเหมือนทำให้พ่อพอใจเหลือเกิน และพ่อมอบเสื้อกั๊กห้อยสร้อยทองให้แม่ ข้างในล็อกเก็ตเป็นรูปถ่ายขนาดจิ๋วของเด็ก ๆ – เคต ไม่เคียวยุสองขวบ และหนูน้อยเอ็มมาที่ยังแบเบาะ แล้วในที่สุดก็ได้เวลาเข้านอน และเคตนอนอยู่ในความมืด อบอุ่นและมีความสุขอยู่ใต้ผ้าห่ม นึกสงสัยว่าเธอจะนอนหลับไหม และดูเหมือนนาฬิกาตีตีสองก็ถูกเขย่าตัวปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว

ประตูห้องนอนของเธอเปิดไว้และมีแสงจากห้องโถงส่องผ่านเข้ามา เธอเฝ้ามองอยู่ขณะแม่เอื้อมมือไปด้านหลังและแกะตะขอสร้อยคอ แม่โน้มตัวลงมาและสอดมือเข้าไปใต้ตัวเคต ไล่ตะขอรอบคอให้เธอ เด็กหญิงรู้สึกถึงเส้นผมของแม่สัมผัสโดนแผ่วเบา เธอได้กลิ่นขนมปังจิ้งที่แม่อบเมื่อตอนบ่าย แล้วเธอรู้สึกเปียกที่แก้ม และเธอจึงรู้ว่าแม่กำลังร้องไห้

“จำไว้นะจ๊ะว่าพ่อกับแม่รักหนูมาก และเราจะได้อยู่พร้อมหน้ากันอีก แม่สัญญา”

หัวใจของเด็กหญิงเต้นรัวแรงอยู่ในอก และเธออ้าปากเพื่อถามว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อชายคนหนึ่งปรากฏตัวที่ช่องประตู แสงส่องมาจากด้านหลัง ดังนั้น เธอจึงมองไม่เห็นใบหน้า แต่เขาร่างสูงและพอม และสวมเสื้อโค้ตตัวยาวกับอะไรที่มอดูเหมือนหมวกที่ยับยู่ยี่มาก

“ได้เวลาแล้ว”

เสียงของเขาและภาพนั้น – ชายร่างสูงเห็นเป็นเงาในช่องประตู – จะหลอกหลอนคนนานนับปี เพราะเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอเห็นหน้าแม่ ครั้งสุดท้ายที่ครอบครัวของเธออยู่พร้อมหน้า แล้วชายคนนั้นพูดอะไรที่เธอไม่ได้ยิน และราวกับม่านหนาถูกรูดเปิดเพื่อกันสมองของเธอออกไป ลบเลือนภาพชายคนนั้นในช่องประตู แสงไฟ แม่ และทุกสิ่ง

หญิงสาวอุ้มเด็กหญิงที่หลับอยู่ ใช้ผ้าห่มห่อตัวไว้ และเดินตามชายคนนั้นลงบันได ผ่านห้องนั่งเล่นที่ไฟยังคงลุกโผลงอยู่ในเตาผิง และออกสู่ความหนาวเย็นและความมืด

หากเด็กหญิงตื่นอยู่ เธอจะเห็นพ่อยืนอยู่ท่ามกลางหิมะข้างรถเกาสีดำ น้องชายและน้องสาวเบาะห่ออยู่ในผ้าห่มและหลับอยู่ในอ้อมแขนของพ่อ ชายร่างสูงเปิดประตูหลัง และพ่อของเด็ก ๆ วางห่อผ้าลงบนเบาะ แล้วจึงหันมา รับเคตมาจากหญิงสาว และวางลงข้างน้องชายกับน้องสาว ชายร่างสูงปิดประตูเสียงแผ่วเบา

“คุณแน่ใจหรือคะ” หญิงสาวพูด “คุณแน่ใจว่าเป็นทางเดียวหรือคะ”

ชายร่างสูงเคลื่อนไหวตัวมาอยู่ในแสงจากโคมไฟในถนนและปรากฏตัวให้เห็นเป็นครั้งแรก สำหรับคนเดินผ่านไปมา รูปลักษณ์ของเขาจะไม่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเขามากนัก เสื้อโค้ตมีรอยปูะและขาดอยู่ตรงชาย เขาสวมสูทผ้าทวิดที่กระดุมขาด เสื้อเชิ้ตสีขาวเปื้อนหมึกกับยาเส้น และเนกไท – นี่อาจจะเป็นสิ่งแปลกประหลาดที่สุด – ผูกเป็นปมไม่ใช่ครั้งเดียว แต่สองครั้ง ราวกับเขาลืมว่าผูกไปแล้ว และแทนที่จะก้มลงมองเพื่อตรวจสอบ กลับผูกปมอีกครั้งเกินความต้องการ ผมขาวลอดออกมาจากใต้หมวกและคิ้วคดกนา ขึ้นชื่อออกมาเหมือนเขาสัตว์สี่เท้าเดียวกับหิมะ ม้วนงออยู่เหนือแวนขอบกระดุมที่บิดเบี้ยวและปูะโดยรวมแล้ว เขาดูเหมือนคนที่แต่งตัวเสร็จท่ามกลางพายุหิมะ และคิดว่าตัวเองยังดูดี จึงวิ่งลงบันไดมา

ต่อเมื่อมองดวงตาของเขานั้นเองที่ทุกอย่างเปลี่ยนไป

ดวงตาไม่ได้สะท้อนแสงภายนอก แต่ทอแสงออกมาจากข้างในดวงตาเอง มันฉายแสงเจิดจ้าในคำกั้นที่เต็มไปด้วยหิมะ และในดวงตานี้มีร่องรอยของพลังงานที่ไม่ธรรมดา มีความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจจนทำให้ลืมเรื่องรอยยาสูบและรอยหมึกบนเสื้อเชิ้ตและรอยปะบนแวนตาและเนกไทที่ผูกปมสองครั้งไปได้โดยสิ้นเชิง เมื่อมองดวงตาก็รู้ว่านี่คือผู้มีปัญญาโดยแท้จริง

“สหายที่รักของข้า เรารู้มาตลอดว่าวันนี้จะมาถึง”

“แต่อะไรเปลี่ยนไป” พ่อของเด็ก ๆ ถาม “ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยตั้งแต่เคมบริดจ์ฟอลล์! มันห้าปีมาแล้ว จะต้องมีการเกิดขึ้นอีกตอนนี้!”

ชายชรารอใจ “ก่อนหน้านี้เมื่อตอนหัวค่ำ ฉันไปพบเดวอน แม็คเคลย์”

“เขาไม่ใช่... เขาไม่ได้...”

“ฉันเกรงว่าจะเป็นอย่างนั้น และระหว่างที่เราไม่มีทางรู้ว่าเขาบอกอะไรก่อนตาย เราต้องคิดไปก่อนว่าเป็นเรื่องร้ายที่สุด เราต้องคิดไปก่อนว่าเขาบอกพวกนั้นเรื่องเด็ก ๆ”

นานทีเดียวที่ไม่มีใครพูดอะไร หญิงสาวเริ่มร้องไห้อย่างไม่ปิดบัง

“ฉันบอกแล้วว่าเราจะได้อยู่ด้วยกันอีก ฉันโกหกลูก!”

“ที่รัก –”

“เขาจะไม่หยุดจนกว่าจะหาเด็ก ๆ พบ! เด็ก ๆ จะไม่มีวันปลอดภัย!”

“คุณพูดถูก” ชายชราพูดค่อย ๆ “เขาจะไม่มีวันหยุด”

ไม่ว่า ‘เขา’ ที่พวกเขาพูดถึงคืออะไรก็ดูเหมือนไม่ต้องใช้คำอธิบาย

“แต่มันต้องมีทาง ทางที่เรารู้มาตลอด เด็ก ๆ ต้องเติบโต เพื่อเติมเต็มโชคชะตาให้ครบถ้วน –”

เขาหยุดชะงัก

ชายหนุ่มและหญิงสาวหมุนตัว ที่สุดช่วงถนน เงาสะท้อนสามร่างสวมเสื้อโค้ตยาวสีดำกำลังยื่นฝ่ามือมองพวกเขาอยู่ ถนนนิ่งสนิท แม้แต่เกล็ดหิมะก็ราวกับค้างอยู่กลางอากาศ

“พวกมันมาที่นี่แล้ว” ชายชราพูด “พวกมันจะตามเด็ก ๆ ไป คุณต้องหายตัวไปอยู่ที่อื่น แล้วฉันจะไปตามหาคุณเอง”

ก่อนที่สามีภรรยาจะตอบกลับมา ชายชราที่เปิดประตูรถและเลื่อนตัวขึ้นนั่งหลังพวงมาลัยแล้วเงยสามร่างกำลังเคลื่อนตรงมา ชายหนุ่มกับหญิงสาวถอยกลับไปที่บ้านขณะเครื่องยนต์สตาร์ทติดด้วยเสียงไอลั่น ครู่หนึ่งที่ล้อหมุนฟรีบนหิมะ แล้วเกาะติดถนนได้ รถไถลเคลื่อนที่ออกไป เงาร่างออกวิ่งแล้วผ่านชายหนุ่มกับหญิงสาวโดยไม่แม้แต่หันมามอง จดจ่ออยู่ที่รถที่กำลังเคลื่อนไถลไปบนถนนที่มีหิมะปกคลุม

ชายผมขาวใช้สองมือจับพวงมาลัยแน่นขณะขับรถ โชคดีที่ติดแล้ว และเมื่อมีหิมะและเป็นวันก่อนวันคริสต์มาส จึงไม่มีการจราจรกีดขวางทางให้ช้าลง แต่ขณะที่เขาขับรถมาเร็วเต็มที่ เงาร่างก็กลับโผล่เข้ามา มันวิ่งมาอย่างน่ากลัว พลั้วมาในความเงียบ แต่ละก้ายาวสิบเมตร เสื้อโค้ตกางออกราวปีกสีดำและลู่ไปด้านหลัง รถวิ่งอ้อมหัวมุมถนนและกระดอนไ้รถคู่ที่จอดอยู่ และเงาสองร่างก็กระโจนขึ้นกลางอากาศ คว่ำขอบอาคารที่เรียงอยู่ริมถนน ชายชรามองกระจกส่องหลังและเห็นผู้ไล่ล่าได้มาตามบ้านราวกับรูปปั้นปีศาจจิ้งจอกยลตามหลังคาบ้านที่หลุดออกมาเป็นอิสระ

สายตาของเขาไม่แสดงความประหลาดใจ แต่เขาเหยียบคันเร่งจนมิด

รถพุ่งข้ามจัตุรัส ผ่านกลุ่มคนที่ออกมาจากโบสถ์ตอนเที่ยงคืน เขาขับรถเข้ามาในส่วนเมืองเก่า และรถกระเด็นกระดอนมาบนถนนปูหิน บนเบาะหลัง เด็ก ๆ นอนหลับ เงาร่างหนึ่งโผล่ออกจากกำแพงริมทางที่ทำด้วยหินสีน้ำตาลและตกลงบนหลังการถอนเกิดเสียงดังสนั่น นาฬิกาต่อมา มือชิดขาข้างหนึ่งทะลุผ่านหลังการถอนและเริ่มฉีกกระชากแผ่นหุ้มโลหะ ผู้จู่โจมร่างที่สองยึดท้ายรถไว้และจิกสันเท้าลงบนถนนทำให้เกิดรอยลึกลึกบนหินเก่าร้อยปี

“ไปอีกนิดเดียว” ชายชราพึมพำ “แค่อีกนิดเดียว”

รถเข้ามาในส่วนสาธารณะที่มีหิมะปกคลุมจนขาวและไร้ผู้คน รถไถลไปบนพื้นจับแข็ง เบื้องหน้า เขาเห็นแถบสีดำของแม่น้ำ แล้วทุกอย่างเหมือนเกิดขึ้นในฉับพลันทันที ชายชราเร่งเครื่อง เงาร่างสุดท้ายเกาะที่ประตูรถ หลังการร่อนถลอกกระชากออกจนอากาศยามค่ำคืนทะเลาะเข้ามาข้างใน บางทีสิ่งเดียว

ที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือเด็ก ๆ ที่นอนหลับตลอดเหตุการณ์ ไม่รับรู้อะไร แล้วรถก็ลอยสูงขึ้นเล็กน้อยและพุ่งออกไปเหนือแม่น้ำ

รถไม่ตกกระทบพื้นน้ำ ในนาทีสุดท้ายของสุดท้าย มันหายวับไปกับตา ทิ้งเงาสามร่างที่ตกใส่แม่น้ำจนน้ำกระจ่าย

วินาทีต่อมาและห่างออกไปทางเหนือหลายร้อยกิโลเมตร รถคันนี้จอดลงหน้าอาคารขนาดใหญ่ ก่อด้วยหินสีเทาอย่างไร้รอยขีดข่วน การมาถึงเป็นที่รอคอยอยู่แล้วเพราะหญิงร่างเตี้ยในชุดเสื้อคลุมสีเข้มรีบเดินลงบันไดเพื่อมาพบ

เธอกับชายชราช่วยกันอุ้มเด็ก ๆ ขึ้นมาและพาเข้าไปข้างใน ทั้งสองขึ้นไปจนถึงชั้นบนสุด แล้วเดินไปตามทางเดินกว้างที่ตกแต่งด้วยสายรุ้งวิบวับ ทั้งคู่ผ่านห้องแล้วห้องเล่าที่มีเด็กนอนหลับอยู่และเลี้ยวเข้ามาในช่องประตูสุดท้าย ห้องว่างเปล่านอกจากเตียงนอนสองเตียงกับเตียงคอกเด็กหนึ่งเตียง

แม่ชี – หญิงร่างเตี้ยชื่อ ซิสเตอร์อะกาธา – อุ้มเด็กชายกับทารกหญิง เธอวางเด็กชายลงบนเตียง และวางน้องสาวของเขาในเตียงคอก ทั้งสองไม่ขยับตัว ชายชราวางเขลงบนอีกเตียงหนึ่ง เขาดึงผ้าห่มคลุมขึ้นถึงใต้กางของเธอ

“น่าสงสารจริง” ซิสเตอร์อะกาธาพูด

“ใช่ แล้วเรื่องมากมายเหลือเกินก็ขึ้นอยู่กับพวกเขา”

“คุณเชื่อว่าเด็ก ๆ จะปลอดภัยที่นี่หรือคะ”

“ปลอดภัยเท่าที่ทำได้ เขาจะตามล่าเด็ก ๆ นั้นแน่นอน แต่คนที่ยังไม่ตายและรู้ว่าเด็ก ๆ อยู่ที่นี่คือคุณกับผม”

“ฉันจะเรียกเด็กว่าอะไรคะ พวกเขาต้องมีนามสกุลใหม่”

“คุณคิดยังไงถ้าจะเป็น” – ชายชราคิดครุ่นหนึ่ง – “พี.”

“แค่ พี. หรือคะ”

“แค่ พี.”

“แล้วเด็กหญิงคนโตสุดล่ะคะ เธอจะจ่านามสกุลจริงได้”

“ผมจะจัดการให้เธอจำไม่ได้”

“เชื่อไม่ลงเลยว่ามันเกิดขึ้นแล้วจริง ๆ เชื่อไม่ลงเลย...” เธอเงยหน้ามองสหาย “คุณจะอยู่สักพักไหมคะ ฉันจุดไฟไว้ชั้นล่าง และยังมีเหล้าเอลของพระ นี่ก็คริสต์มาสแล้วด้วย”

“น่าสนใจมาก แต่ผมต้องไปดูพ่อแม่ของเด็ก ๆ หน่อย”

แม่ชีถอนใจ “เฮ้อ มันก็เริ่มต้นขึ้นแล้วจริง ๆ ...” เธอเดินเข้าไปในห้องโถง

ชายชราตามเธอไปถึงประตู แล้วหยุดนิ่งเพื่อหันกลับมามองเด็ก ๆ ที่หลับอยู่ เขายกมือขึ้นราวกับให้พร ปากพูดพึมพำ “จนกว่าเราจะพบกันอีก” และเดินออกไป

เด็กทั้งสามหลับต่อไป ไม่รับรู้ถึงโลกใหม่ที่รอคอยอยู่เมื่อตื่นขึ้น

บทที่หนึ่ง หมวกของมิสซิสเลฟสต็อก

หมวกใบที่ว่าเป็นของมิสซิสคอนสแตนซ์ เลฟสต็อก มิสซิสเลฟสต็อกเป็นสุภาพสตรีผู้มีวัย มีทรัพย์สินมากกว่า และไม่มีลูก เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ทำอะไรเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ จากการทำของเธอต่อหงส์ เธอคิดว่าหงส์เป็นสิ่งมีชีวิตที่สวยงามที่สุด สวยงามที่สุดในโลก

“สวยงามเหลือเกิน” เธอพูด “โก้เหลือเกิน”

หากเข้ามาใกล้บ้านหลังใหญ่และหรูหราของเธอที่ซานเมืองบัลติมอร์ก็จะเห็นพุ่มไม้ตัดแต่งเป็นตัวหงส์ รูปปั้นหงส์กางปีกโฉบบิน น้ำพุที่แม่หงส์สาดน้ำใส่ลูกน้อย อ่างอาบน้ำสำหรับนกเป็นรูปหงส์ ซึ่งนกน้อยตัวนั้นจะได้รับเกียรติลงไปอาบน้ำ และแน่นอน หงส์ตัวเป็น ๆ ลอยเลื่อนข้ามแอ่งน้ำที่ล้อมรอบบ้านไว้ ซึ่งบางครั้งเดินเตาะเตาะอย่างไม่สวยงามเท่าที่บางคนอาจนึกหวังไว้ผ่านหน้าต่างชั้นล่าง

“ฉันไม่ทำอะไร” มิสซิสเลฟสต็อกภูมิใจที่ได้พูดออกมา “ครั้ง ๆ กลาง ๆ หรือ”

และดังนั้น คินหนึ่งใกล้ต้นเดือนธันวาคม ขณะนั่งหน้าเตาผิงกับสามี มิสเตอร์เลฟสต็อก - ซึ่งลาพักร้อนตามลำพังทุกปีโดยเป็นที่เข้าใจว่าไปเก็บแมลงปีกแข็ง แต่ที่แท้แล้วไปล่าหงส์ในสวนอุทยานส่วนตัวในฟลอริดาโดยใช้ปืนจ่อยิงพร้อมรอยยิ้มเหมือนคนเสียสติ - เธอเป็นว่ามิสซิสเลฟสต็อกนั่งบนโซฟารูปหงส์ มือถนัดตีตุงและประกาศว่า “เจอร์ลด์ ฉันจะรับเด็ก ๆ มาเลี้ยง”

มิสเตอร์เลฟสต็อกจึงกลัวยาสั้นออกจากปากและทำเสียงใช้ความคิด เขาได้ยืนที่เธอพูดชัดเจนดี ไม่ใช่ “เด็กสักคน” แต่เป็น “เด็ก ๆ” แต่เวลาหลายปีสอนให้เขารู้ถึงความเปล่าประโยชน์ของการปะทะกับภรรยา เขาตัดสินใจว่าเป็นการฉลาดที่สุดที่จะยอมบ้างอย่างไม่ทันรู้และประจบประแจง

“ที่รัก นี่เป็นความคิดยอดเยี่ยมไปเลย คุณจะเป็นแม่แสนวิเศษ ดีจ๊ะ เราจะได้ลูกมาเลี้ยงสักคน”

มิสซิสเลฟสต็อกจู้ปากเสียงดัง “อย่ามาล้อเล่นกับฉัน เจอร์ลด์ ฉันไม่มีเจตนาจะรับเด็กมาเลี้ยงแค่คนเดียว มันไม่คุ้มเหนื่อยหรอก ฉันคิดว่าจะเริ่มจากสามคน” แล้วเธอก็ลุกขึ้นยืน บอกให้รู้ว่าการปรึกษาหารือจบลงแล้ว และก้าวยาว ๆ ออกไปจากห้อง

มิสเตอร์เลฟสต็อกถอนใจ ยัดกลัวยาสั้นไว้ที่มุมปากตามเดิมและนึกสงสัยว่ามีที่ไหนในฤดูร้อนที่เขาจะไปเข้าป่าล่าเด็ก ๆ ได้

คงไม่มีหรอก เขาคิด และกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ

“นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของแก”

เกตนั่งอยู่อีกฟากโต๊ะของมิสทรีมเลย์ ทั้งสองอยู่ในห้องทำงานของมิสทรีมเลย์ในหอคอยทิศเหนือของสถานสงเคราะห์เอ็ดการ์ อัลเลน ไปเพื่อเด็กกำพร้าหมดหวังและแก้ไขความประพฤติไม่ได้ อาการนี้เคยเป็นที่เก็บอาวุธในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา และในฤดูหนาว ลมพัดผ่านช่องกำแพง เขย้าน้ำต่างและทำน้ำในหอน้ำจับแข็ง ห้องทำงานของมิสทรีมเลย์เป็นห้องเดียวที่มีเครื่องทำความอุ่น เกตหวังว่าไม่ว่ามิสทรีมเลย์จะพูดเรื่องอะไรก็ขอให้ใช้เวลานาน

“ฉันไม่ได้ล้อเล่น สาวน้อย” มิสทรีมเลย์เป็นหญิงร่างอ้วนเตี้ย ผมสีอมม่วงขมวดไว้เป็นมวย และขณะพูด เธอเกาะกระดาษห่อลูกอมที่หยิบออกมาจากขวดโหลบนโต๊ะ ลูกอมเป็นของต้องห้ามสำหรับเด็ก ๆ เมื่อสามพี่น้องมาถึงสถานสงเคราะห์ครั้งแรก ขณะมิสทรีมเลย์อธิบายรายการสิ่งทำได้และทำไม่ได้ (ส่วนใหญ่ทำไม่ได้) ไม่เคเลิกหยิบลูกอมเปปเปอร์มินท์มากินเอง เขาต้องอาบน้ำเย็นหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น “เธอไม่ได้บอกสักหน่อยว่าอย่ากิน” เขaben “ฉันจะรู้ได้ยังไง”

มิสทรีมเลย์โยนลูกอมใส่ปาก “หลังจากนี้ ฉันจะไม่เอาด้วยแล้วนะ จบกัน ถ้าแกกับน้องชายกับน้องสาวไม่ทำตัวให้น่ารักที่สุดเพื่อให้สุภาพสตรีคนนี้รับไปเลี้ยง ก็...” เธอจุกจุกดั่งจิวบ พลังคิดหาคำพูดมาให้เหมาะกับเรื่อง “... ฉันก็จะไม่รับผิดชอบว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

“เธอเป็นใครคะ” เกตถาม

“เธอเป็นใครรี” มิสทรีมเลย์ทวนคำ ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่เชื่อ

“คือเธอเป็นยังไงคะ”

“เธอเป็นใคร เธอเป็นยังไง” มิสทรีมเลย์จุกจุกจนแสบจมูก ความโกรธพลุ่งขึ้น “ผู้หญิงคนนี้—” เธอเงยไป เคตรอยอยู่แต่ไม่มีคำพูดออกมา ตรงกันข้าม ใบหน้าของมิสทรีมเลย์กลายเป็นสีแดงจัดและเธอทำเสียงขลุ่ยกลกอยู่ในลำคอ

ในช่วงเศษเสี้ยววินาที — เออ บางทีอาจนานกว่าสามวินาที — เกตนี้ก็อยากนั่งดูมิสทรีมเลย์จุกจุกติดคอ แล้วเธอก็กระโดดลุกขึ้น วิ่งอ้อมไป และทุบลงบนหลัง

ก่อนส้อมเขียนเหนียวเหนียวกระเด็นออกมาจากปากของมิสทรีมเลย์และตกลงบนโต๊ะทำงาน เธอหันมาหาเกต หายใจหอบ ใบหน้ายังแดงอยู่ เกตรู้ดีเกินกว่าจะรอฟังคำขอบคุณ

“เธอเป็น —” มิสทรีมเลย์หายใจหอบ — “เป็นผู้หญิงที่สนใจรับเด็กสามคนไปอุปการะเป็นบุตรบุญธรรม อยากให้เป็นพี่น้องกันด้วย แกรู้แค่นี้ก็พอแล้ว! เธอเป็นใครคะ! กล้าดียังไงถึงมาถามฉัน! ไปตามหาน้องชายกับน้องสาว จัดการอาบน้ำและใส่เสื้อผ้าที่ดีที่สุด สุภาพสตรีจะมาถึงภายในหนึ่งชั่วโมง แล้วถ้าแกคนใดคนหนึ่งทำอะไรก็แล้วแต่ ก็จะได้เห็นดิฉัน...” เธอหยิบลูกอมขึ้นมาและใส่กลับเข้าปาก “... แล้วฉันก็จะไม่รับผิดชอบด้วย”

ขณะเคลงตามบันไดวนแคบ ๆ จากห้องทำงานของมิสทรีมเลย์ อากาศหนาวเย็นขึ้น และเธอกระซิบเตือนกันหนาวเนื่อบาง ผู้ใหญ่ที่เห็นเคตครั้งแรกมักตั้งเกตเห็นเสมอว่าเธอสวยสะกดตา ผมสีบลอนด์เข้มและดวงตาโตสีน้ำตาลอ่อน แต่ถ้าพิจารณามากขึ้น ก็จะเห็นรอยย่นที่ปรากฏชัดบนหน้าผาก วิธีที่เธอกัดเล็บ

จนเป็นนิสัย แขนขาอ่อนเปลี้ย แล้วแทนที่จะพูดว่า “แฮม เด็กหน้าตาสวยนะ” ก็จะจู๋ปากและพิมพ์ว่า “น่าสงสารจริง” เพราะเมื่อมองดูคนที่เห็นหน้าตาสวย ก็จะเห็นว่านี่คือใครคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตรอรับเคราะห์กรรมครั้งต่อไปที่จะมาถึง

เธอออกมาทางประตูข้างของสถานสงเคราะห์และเห็นเด็กกลุ่มหนึ่งมุงอยู่รอบต้นไม้ใบโกธรริมลาน เด็กผู้หญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ขาผอมบาง ผมหื่นน้ำตาเลิ้ม กำลังปาก่อนหินใส่เด็กผู้ชายคนหนึ่งบนกิ่งไม้ ปากร้องตะโกนให้เขาลงมาสู้กัน

เคตเบียดตัวผ่านกลุ่มเด็กที่กำลังหัวเราะร่ำร้องเชียร์กันอยู่เมื่อเอื้อมมาหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกก้อน “นั่นทำอะไร”

เอื้อมมาหันมา แก้มแดง และดวงตาสีเข้มโชนแสง

“เขาฉีกหนังสือของหนู หนูกำลังนั่งอ่านอยู่และเขากระชากไปฉีก หนูสาบานได้ หนูไม่ได้ทำอะไรเลย แล้วตอนนี้เขาไม่ยอมลงมาสู้กันด้วยซ้ำ”

“ไม่จริง” เด็กผู้ชายบนต้นไม้ตะโกนลงมา “ยายนี่บ้า!”

“เสียบ่นะ!” เอื้อมมาแผดเสียงและปาก่อนหินขึ้นไป เด็กชายหลบหลังต้นไม้ขณะก้อนหินกระดอนใส่ลำต้น

เอื้อมมาตัวเล็กสำหรับเด็กอายุสิบเอ็ด มีแต่กระดูกโปนทั้งเข้าและออก แต่เด็กทุกคนในสถานสงเคราะห์ยอมรับเธอและกลัวอารมณ์ของเธอ เวลาถูกดื้อหรือยั่วให้โกรธ เธอจะดูเหมือนปีศาจ ทั้งเตะทั้งขว้างและกัด บางครั้งเคตสงสัยว่าน้องสาวของเธอจะคู่กับเธอไหมถ้าทั้งสามไม่ต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ เอื้อมมาเป็นคนเดียวที่จำแม่กับพ่อไม่ได้เลย แม้แต่ไมเคิลก็จำได้ลงเลือนว่าเคยมีคนพุ่มพุ่มรักใคร่เท่าที่เอื้อมารู้ นี่คือชีวิตเดียวที่เธอรู้จักและมีกฎเพียงข้อเดียว เมื่อไหร่ที่หยุดสู้ ก็เป็นอันจบกัน โชคร้ายที่มักมีเด็กผู้ชายโตกว่าสองสามคนชอบรังแกเธอ สนุกสนานกับวิธีที่เอื้อมมาโกรธเอาเป็นเอาตาย ไม่น่าประหลาดใจที่เป้าหมายที่พวกเขาโปรดปรานคือสามพี่น้องที่มีนามสกุลเป็นอักษรตัวเดียว ในเมื่อเคตเป็นพี่คนโต อายุสิบสี่ ก็มักเป็นหน้าที่ของเธอที่จะปลอบให้น้องสาวสงบลง

“เราต้องไปตามหาไมเคิล” เคตบอก “มีผู้หญิงคนหนึ่งจะมาดูตัวเรา”

เกิดความเงียบขึ้นในกลุ่มเด็ก ไม่มีวีแววพ่อแม่มาที่สถานสงเคราะห์เอ็ดการ์ อัลเลน ไปเพื่อเด็กกำพร้าหมดหวังและแก้ไขความประพฤตินี้ไม่ได้มานานหลายเดือนแล้ว

“หนูไม่สนใจ” เอื้อมมาบอก “หนูไม่ไปหรอก”

“ผู้หญิงคนนั้นต้องดึงต้องแหย่ถ้าอยากได้เธอ” เด็กชายบนต้นไม้ตะโกนลงมา

เอื้อมมาคว้าก้อนหินและปาขึ้นไป เด็กชายหลบไม่เร็วพอและโดนเข้าที่ศอก

“โอ๊ย!”

“เอื้อมมา” — เคตคว้าแขนน้องสาว — “มีสคริมแลย์บอกว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเรา”

เอื้อมมาสะบัดออก เธอก็มองหยิบก้อนหินอีกก้อน แต่ก็เห็นชัดว่าเธอไม่นึกอยากต่อยตีแล้ว และเคตก็รออยู่เฉย ๆ ขณะเอื้อมมายับหินในมือไปมา แล้วปาใส่ต้นไม้เบา ๆ

“ก็ได้อะ”

“น้องรู้ไหมว่าไมเคิลอยู่ไหน”

เอ็มมาพยักหน้า เตะงูมือน้องและเด็ก ๆ ขยับเปิดทางให้สองพี่น้องเดินผ่านออกไป

สองพี่น้องพบไมเคิลในป่าอีกครั้งไปจากสถานสงเคราะห์ เขากำลังสำรวจถ้ำที่ค้นพบเมื่อสัปดาห์ก่อน เขากำลังสมมุติว่ามันเป็นปากอุโมงค์เก่าแก่ของคนแคระ ตลอดทั้งชีวิต ไมเคิลหมกมุ่นกับเรื่องสิ่งมีชีวิตพิเศษต่าง ๆ เช่น พ่อมดที่สู้กับมังกร อควินที่สู้กับก๊อบบลิทกระหายเลือดเด็กสาว ชาวนาเกลดเอาชนะโทรล์ เขาอ่านทุกอย่างที่ขวางหน้า แต่เขาชอบเรื่องคนแคระมากเป็นพิเศษ

“คนแคระมีประวัติศาสตร์ยาวนานและสูงส่ง แล้วก็ขยันมาก ไม่ใช่เอาแต่หัวหมกและสนใจแต่กระจกเงาเหมือนพวกเอลฟ์ คนแคระทำงานนะ”

ไมเคิลไม่ค่อยศรัทธาในตัวเอลฟ์เอาเลย

ที่มาของความคลั่งไคล้หนังสือชื่อ *รวมเรื่องคนแคระ* เขียนโดย จี. จี. กรีนลีฟ เมื่อต้นขึ้นในเช้าวันแรกสู่ชีวิตใหม่ ไร้พ่อแม่ ในห้องเปลกตา เตะพบหนังสือเล่มนี้ซุกอยู่ในผ้าห่มของไมเคิล เธอจำได้ทันทีว่าเป็นของขวัญคริสต์มาสที่แม่ของเด็ก ๆ มอบให้กับพ่อ ตลอดเวลาหลายปี ไมเคิลอ่านหนังสือเล่มนี้นับสิบครั้ง เตะรู้ว่ามันเป็นวิธีที่เขาจะเชื่อมโยงกับพ่อที่เขาแทบจำไม่ได้แล้ว ดังนั้น เธอจึงพยายามและพยายามเกลี้ยกล่อมเอ็มมาให้เข้าใจเวลาที่ไมเคิลเริ่มรายการร่ายยาวโดยไม่มีที่มาที่ไป แต่ก็ไม่ง่ายนัก

อากาศในถ้ำชื้นและมีกลิ่นตะไคร่ แต่เพดานก็สูงพอให้เตะกับเอ็มมาเดินตัวตรงได้ ไมเคิลอยู่ห่างจากปากถ้ำสิบฟุต กำลังคุกเข่าอยู่ข้างไฟฉาย ร่างเขาพอมบาง ผมสีน้ำตาลกับตาสีเข้มเหมือนกันกับน้องสาวแม้ว่าจะซ่อนอยู่หลังแว่นตาครอบบาง คนมักเข้าใจว่าทั้งสองเป็นฝาแฝด ซึ่งทำให้ไมเคิลหงุดหงิดทุกครั้ง “ฉันแก่กว่าหนึ่งปี” ไมเคิลจะบอก “คิดว่าออกจะเห็นชัด ๆ อยู่นะ”

เกิดแสงวาบและเสียงเฟื่องซยับ ก่อนที่กล้องโพลารอยด์บู๊ของไมเคิลจะเปลี่ยนรูปถ่ายออกมา เขาพบกล้องนี้ในร้านขายของเลหลังในตัวเมืองบัลติมอร์เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนพร้อมกับฟิล์มสิบกลองที่เจ้าของร้านแทบจะแถมให้เขาเปล่า ๆ และตั้งแต่นั้นมา เขาเอามาใช้ในเกมสำรวจและเตือนเตะกับเอ็มมาตลอดเวลาว่าการเก็บข้อมูลสิ่งที่ค้นพบมีความสำคัญแค่ไหน

“นี่” ไมเคิลวาดพี่น้องให้ดูก่อนหินที่เขาเพิ่งถ่ายรูป “คิดว่าจะเป็นอะไร”

เอ็มมาคราง “หินงู”

“อะไรหรอ” เตะถาม ยินดีเล่นไปด้วยกับเขา

“ขวานเก่า ๆ ของคนแคระ” ไมเคิลบอก “ถูกน้ำจันเสียหายนะ นี่ไม่ใช่สภาพที่เหมาะสมกับการเก็บรักษา”

“น่าจันนี่” เอ็มมาบอก “เพราะหน้าตาเหมือนหินปะเลย”

“เอาละ พอแล้ว” เตะบอกเพราะเธอเห็นว่าไมเคิลกำลังจะทำท่าเสียใจ เธอบอกเขาเรื่องผู้หญิงที่จะมาคู่ตัวทั้งสามพี่น้อง

“พี่ไปเถอะ” เขาบอก “ฉันมีงานต้องทำที่นี่”

เด็กกำพร้าส่วนใหญ่เฝ้ารอให้มีคนรับไปอุปการะ พวกเขาฝันถึงสามีภรรยาใจดีและร่ำรวยมารับตัวไปสู่ชีวิตสะดวกสบายและเปี่ยมรัก เตะกับน้องชายและน้องสาวไม่เป็นแบบนั้น ในเรื่องนี้ทั้งสามปฏิเสธที่จะถูกเรียกขานว่า เป็นเด็กกำพร้า

“พ่อแม่ของเรายังไม่ตาย” เคยจะบอก หรือไม่ก็เฝ้าแม่หรือเฝ้าเคิล “แล้ววันหนึ่งพ่อแม่จะกลับมารับเรา”

แน่นอนว่าทั้งสามไม่มีอะไรสนับสนุนความเชื่อนี้ สามพี่น้องถูกทิ้งไว้ที่สถานสงเคราะห์เซนต์แมรีส์ที่ริมฝั่งแม่น้ำชาร์ลส์ในเมืองบอสตันในวันก่อนวันคริสต์มาสที่หิมะตกเมื่อสิบปีก่อน และนับตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยได้ยินแม้แต่เสียงกระซิบจากพ่อแม่หรือญาติคนไหน เด็ก ๆ บอกไม่ได้ด้วยซ้ำว่า พี่ ย่อมมาจากอะไร แต่ถึงอย่างนั้น เด็ก ๆ ก็ยังเชื่อลึก ๆ ในใจตลอดมาว่าวันหนึ่งพ่อแม่จะกลับมา ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเคไม่เคยหยุดยักกับไมเคิลกับเฝ้ามาถึงคำสัญญาของแม่ในคืนสุดท้ายว่าครอบครัวจะพร้อมหน้ากันอีกครั้ง มันทำให้ความคิดว่าจะมีคนแปลกหน้ามารับไปเลี้ยงดูนั้นฟังไม่ได้เอาเลย โชคร้ายที่ครั้งนี้มีเรื่องอื่นต้องนำมาพิจารณาด้วย

“มิสครัมเลย์บอกว่าครั้งนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของเรา”

ไมเคิลถอนใจและปล่อยหินหล่นจากมือ แล้วเขาจึงหยิบไฟฉายขึ้นมา ก่อนจะตามพี่สาวกับน้องสาวออกมาจากถ้ำ

ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา เด็ก ๆ อยู่ที่สถานสงเคราะห์ต่าง ๆ นับได้ไม่น้อยกว่าสิบแห่ง ครั้งที่สั้นที่สุดคือนานสองสัปดาห์ ครั้งที่ยาวที่สุดจนถึงปัจจุบันคือบ้านหลังแรกที่เซนต์แมรีส์ เกือบสามปี แต่แล้วเซนต์แมรีส์ก็เผาไฟไหม้ — คร่าชีวิตคุณแม่อธิการ หญิงใจดีที่มีชื่อว่า ซิสเตอร์อะกาธา ซึ่งสนใจดูแลเด็ก ๆ เป็นพิเศษ แต่มีข้อเสียคือมีนิสัยขูดรีดกับคนใต้ การจากเซนต์แมรีส์มาเป็นจุดเริ่มต้นการเดินทางนานสิบปีจากสถานสงเคราะห์หนึ่งไปยังสถานสงเคราะห์หนึ่งสู่สถานสงเคราะห์หนึ่ง พ่อเด็ก ๆ เริ่มปรับตัวเข้ากับสถานสงเคราะห์แห่งหนึ่งได้ก็ต้องย้ายอีกครั้ง ในที่สุด เด็ก ๆ ก็เลิกคาดคิดว่าจะอยู่ที่ไหนนานกว่าสองสามเดือน เลิกผูกมิตร ทั้งสามเรียนรู้ที่จะมีกันและกันเท่านั้น

เหตุผลเบื้องหลังการย้ายทั้งหมดนี้เป็นเพราะเด็ก ๆ “หาครอบครัวอุปการะยาก” ตามคำที่ใช้ในการรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม หากสนใจรับหนึ่งคน ครอบครัวนั้นก็จะต้องรับไปทั้งสามคน แต่ครอบครัวที่ยินดีจะอุปการะเด็ก ๆ พร้อมกันที่เดียวสามคนหายาก และมิสครัมเลย์ก็ไม่ใช่มารคนที่มีความอดทนเอาเลย

เคเข้าใจว่าหากสุภาพสตรีคนนี้ไม่รับสามพี่น้อง มิสครัมเลย์จะใช้เป็นข้ออ้างว่าเธอพยายามอย่างดีที่สุดแล้ว แต่เด็ก ๆ หดหู่ และจะถูกต้อนให้ไปสถานสงเคราะห์แห่งใหม่ เคหวังว่าถ้าเธอกับน้องชายและน้องสาวทำตัวเรียบร้อย แล้วการสัมภาษณ์เกิดล้มเหลว อย่างน้อยมิสครัมเลย์ก็ต้องคิดมากขึ้นอีกหน่อยเรื่องส่งเด็ก ๆ ไปที่อื่น ไซว่าเด็ก ๆ รักใคร่ผูกพันที่พักปัจจุบัน น้ำที่นี้สีสนิม เคียงแข็ง อาหารกินมากก็จะปวดท้อง แต่ถ้ากินน้อยไป ท้องก็ปวดเหมือนกัน ไม่ใช่เลย ปัญหาคือเมื่อเวลาผ่านไป สถานสงเคราะห์แห่งใหม่เลวร้ายกว่าแห่งเดิม ที่จริงแล้ว เมื่อทั้งสามมาถึงสถานสงเคราะห์เอ็ดการ์ อัลเลน ไปเพื่อเด็กกำพร้าหมดหวังและแก้ไขความประพฤติไม่ได้เมื่อหกเดือนก่อน เคคิดว่า นี่แหละ เราตกต่ำที่สุดแล้ว แต่ตอนนี้เธอสงสัยว่า แล้วถ้ามีที่อื่นแย่กว่านี้อีกละ

เธอไม่อยากรู้เลย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เด็ก ๆ อาบน้ำและแต่งตัวชุดที่ดีที่สุด (ซึ่งไม่ได้มีความหมายมากมายอะไร) และมาเคาะประตูห้องทำงานของมิสครัมเลย์

“เข้ามา”

เคตจูมือเอื้อมมา ไม่เคลตามหลังมาติด ๆ เธอแนะนำน้องสองคนว่า “อืมไว้ ไม่ต้องพูดอะไรมาก ใครจะรู้ บางทีผู้หญิงคนนี้อาจดีก็ได้ แล้วเราก็ออยู่กับเธอไปก่อนจนกว่าแม่กับพ่อจะกลับมา”

แต่เมื่อเคตเห็นหญิงร่างใหญ่ในเสื้อโค้ตที่ประดับด้วยขนนกสีขาวทั้งชุด ถือกระเป๋ารูปร่างเหมือน หงส์และใส่หมวกที่หัวของหงส์เชิดขึ้นเหมือนเครื่องหมายคำถาม เธอก็รู้ว่าหมดหวัง

“ฉันคิดว่านี่คือเด็กที่ถูกทอดทิ้งสินะ” มิสซิสเลิฟสต็อกพูด พลางก้าวเข้ามาชะโงกตัวใกล้เด็ก ๆ “คุณบอกว่า นามสกุลของเด็ก ๆ คือ ฟิ. หรือ”

“คะ มิสซิสเลิฟสต็อก” มิสক্রัมเลย์หัวเราะอย่างประหม่า เธอสูงแค่อวของหญิงร่างยักษ์คนนี้ “เป็นเด็กสามคนที่ดีที่สุดของเราค่ะ โอ้ ดิฉันรักเด็ก ๆ มาก แต่ถึงจะเจ็บปวดที่ต้องแยกจากกันไป ดิฉันก็พอเข้าใจรับได้ รู้ว่าเด็ก ๆ จะไปอยู่บ้านแสนวิเศษ”

“อืม” มิสซิสเลิฟสต็อกก้มลงสำรวจเด็ก ๆ ทำให้หัวของหงส์พุ่งลงมาด้วยท่าทางอยากรู้

เคตชำเลืองมองและเห็นเอื้อมมากับไม่เคลจ้องมองหงส์ตาโต

“ฉันควรเตือนพวกเธอก่อนนะ” มิสซิสเลิฟสต็อกพูด “ฉันไม่ชอบเด็กขุกขิก-ขุกขิก ฉันไม่ชอบ เด็กวิ่ง ตะโกน แผลเสียง หัวเราะเสียงดัง มือหรือเท้าสกปรก วิจารณ์หยาบคายเรื่องธนาการ...” แต่ทุกครั้ง ที่เธอบรรยายถึงสิ่งที่เธอทนรับไม่ได้ หัวของหงส์ก็พยักขยับคล้อยตาม “... ฉันยังไม่สนใจเรื่องขุกขิก ภูมือ หรือของเดิมกระเป๋าค่ะ ฉันเกลียดเด็กใส่ของเดิมกระเป๋าค่ะ”

“โอ้ เด็กสามคนนี้ไม่เคยมีอะไรในกระเป๋าค่ะ ดิฉันยืนยันได้ค่ะ มิสซิสเลิฟสต็อก” มิสক্রัมเลย์พูด “ไม่มีเลย”

“นอกเหนือจากนี้ ฉันยังหวัง —”

“บนหัวนั่นอะไร” เอื้อมมาขจัดขึ้น

“อะไรนะ” ผู้หญิงคนนี้ทำทางตกใจ

“บนหัวคุณค่ะ มันอะไรเธอ”

“เอื้อมมา...” เคตเตือน

“พี่รู้ว่าอะไร” ไม่เคลบอก

“ไม่รู้หรอก”

“รู้จ้ะ”

“จ้ะมันอะไร” เอื้อมมาถาม

มิสซิสเลิฟสต็อกหันไปหาผู้อำนวยการสถานสงเคราะห์ที่กำลังตัวสั่น “มิสครัมเลย์ นี่มันอะไรกัน”

“ไม่มีอะไรค่ะ มิสซิสเลิฟสต็อก ไม่มีเลย ดิฉันยืนยันได้ —”

“งูไฉละ” ไม่เคลบอก

มิสซิสเลิฟสต็อกทำท่าเหมือนถูกคนตบหน้า

“ไม่ใช่งูสักหน่อย” เอื้อมมาเถียง

“ใช่แหง ๆ” ไม่เคลพิจารณาหมวกของผู้หญิงคนนี้ “งูเห่า”

“แต่มันสีขาวทั้งตัว”

“เธอคงจะทาสีไว้” เขาพูดกับมิสซิสเลฟสตัค “คุณทาสีไข่มุขไหมครับ คุณทาสีมันไข่มุขไหม”

“ไม่เกล! เอ็มมา!” เกตดู “เงียบ ๆ!”

“ฉันแค่ถามว่าเธอทาสี — ”

“จู้จู้!”

ในช่วงเวลาที่เหมือนนานมาก มีเพียงเสียงครางของเครื่องทำความอุ่นกับเสียงมิสครัมเลย์
ประสานมือสลับกับคล้ายมือออก

“ไม่เคยมาก่อนเลยในชีวิตของฉัน...” ในที่สุดมิสซิสเลฟสตัคพูดขึ้น

“มิสซิสเลฟสตัคคะ” มิสครัมเลย์หันหน้า

เคตรู้ว่าเธอต้องพูดอะไรออกมา หากเด็ก ๆ จะมีความหวังว่าไม่ถูกส่งตัวไปที่อื่น เธอต้องจัดการ
ใกล้เคียง แต่แล้วผู้หญิงคนนั้นก็พูดออกมาว่า

“ฉันเข้าใจละว่าคนเราจะหวังอะไรได้มากมายจากเด็กกำพร้า — ”

“เราไม่ใช่เด็กกำพร้า” เคตขัดขึ้น

“อะไรนะ!”

“เด็กกำพร้า พ่อแม่ตาย” ไมเคิลบอก “พ่อแม่ของเราไม่ตาย”

“พ่อแม่จะกลับมารับเรา” เอ็มมาเสริม

“อย่าไปสนใจฟังคะ มิสซิสเลฟสตัค อย่าไปฟังคะ เป็นแค่เรื่องพูดจาไร้สาระแบบเด็กกำพร้า”

มิสครัมเลย์ยื่นโถลูกอมไปให้ “ลูกอมไหมคะ”

มิสซิสเลฟสตัคไม่สนใจเธอ

“จริงค่ะ” เอ็มมายืนยัน “พ่อแม่จะกลับมา จริง ๆ”

“ฟังฉันนะ” มิสซิสเลฟสตัคโน้มตัวลงมา “ฉันเป็นผู้หญิงใจกว้าง เธอถามใครก็ได้ แต่เรื่อง
หนึ่งก็ฉันทนไม่ได้คือเรื่องพ่อฝืน ที่นี้เป็นสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า พวกเธอเป็นเด็กกำพร้า ถ้าพ่อแม่
อยากได้เธอก็จะไม่ทิ้งเธอไว้ข้างถนนเหมือนขยะค้างปีโดยไม่บอกกระทั่งนามสกุลเหมือนผู้เหมือนคน
เขา! ฟิ. เนียนะ! เธอควรจะนึกขอบคุณที่ใครสักคนเช่นฉันยินดีที่จะให้อภัยการเสียมารยาทอย่างรุนแรง
ของพวกเขา — ความไม่รู้เรื่องสัตว์ปีกสวยงามที่สุดในโลก — แล้วพาเธอไปบ้านของฉัน ที่นี่ เธอมีอะไร
จะพูดอีกไหม”

เคตเห็นมิสครัมเลย์ทำตาพองมอมมาที่เธอจากตรงเอวของผู้หญิงคนนั้น เธอรู้ว่าถ้าเธอไม่ขอโทษ
คุณนายหงส์คนนี้ มิสครัมเลย์ย่อมส่งทั้งสามไปที่ไหนสักแห่งที่ทำให้สถานสงเคราะห์เอ็ดการ์เหมือนรี
สอร์ทหรืออย่างแน่นอน แต่อีกทางเลือกคืออะไร ไปอยู่กับผู้หญิงคนที่ยืนยันว่าพ่อแม่ทั้งเด็ก ๆ ไปเหมือน
ขยะและไม่เคยตั้งใจจะกลับมาหาเธออย่างนั้นหรือ เธอบีบมือน้องสาว

“คือ” เธอพูด “มันเหมือนจริง ๆ ค่ะ”

end of file